

Nikdy jsem nevěřila že by se to mohlo dotknout i někoho kdo se toho neúčastnil.....

Vběhla jsem do místnosti a zastavila se u její postele.

Světle žlutá klisna s oranžovo-červenou hřívou, dospělá.

Fire Heart jakožto dospělá klisna, netušila jsem že se jí to dotklo také, nikdy jsem pro ní tohle nemohla chtít.

To co vím teď se hodně liší od toho co jsem tehdy věděla ale jedna věc zůstává stejná, tehdy i teď vím, že kdybych mohla, vyměnila bych si to s ní.

Spala, jí jsem ještě neprobudila.....

Na chvilku, na maličkou chvilku mě napadlo že bych jí nemusela budít, že bych jí nechala v klidu spát ve sladké nevědomosti.

Do teď se za tu chvilku stydím, jako kdybych neměla srdce, stejně bych jí těch věcí co se stali neušetřila a dřív nebo později, bych jí stejně musela probudit.

Jedno kopýtko na čelo a nechat proudit moje a její myšlenky, druhé kopýtko na srdce a potom propojit.

Ten proces už jsem zopakovala tolikrát, že ho mám zapsaný v paměti nadobro ještě dnes.

Jakmile se sestra probudila, rozhlédla se kolem, myslela jsem si že ví, jenže ona netušila nic, raději jsem tedy počkala až se vzpamatuje „Co se stalo?“ zeptala se ale já jí nebyla sto odpovědět „Glow, prosím, řekni mi že jsem normálně prožila dětství a všechny ty sny o tom, jak všichni trpí smutkem...” šeptala, po tvářích se jí začaly kutálet slzy.

Objala jsem jí a začala jí kopýtkem hladit po hřívě „To je v pořádku, všechno je v pořádku. Teď už jsem doma, všechno se vrátí do normálu.” třásl se mi hlas a jen těžko to mohlo mou sestru utěšit ale i tak se poddala mému hlasu a rozbřečela se mi na rameni.

Ještě tu noc jsem zašla za Twilight. Omlouvala jsem se za vyrušení a zeptala jsem se jí, jestli by mi nedovolila poslat dopis do Canterlotu.

Od chvíle kdy jsem tam nechala Celestii bojovat se Stínem, jsem o ní měla velký strach, který mě tížil na srdci, dokud nezjistím jestli je v pořádku, neusnu.

Zavolala Spika aby psal, ale já vzala pero do úst a odešla do vedlejšího pokoje a dopis napsala vlastnokopyně.

Potom ho Spike poslal, konečně se mi aspoň trochu ulevilo ale na tíže to neubralo.

Došla jsem domů a lehla si na postel, ten den se svět aspoň na chvilku vrátil do normálu.

Probuzení s ohromnou bolestí hlavy.

Stačila chvilka a ta bolest se vytratila.

Na ten den nikdy nezapomenu, byl to snad rok od chvíle kdy jsme se vrátily do Ponyvillu.

Ležela jsem v posteli, zdálo se to normální, dokud jsem vedle sebe neucítila něčí přítomnost a vyrovnaný dech.....

Lekla jsem se tak moc, že jsem vyletěla do vzduchu, praštila se do hlavy a potom se svalila na zem.

Musela jsem vypadat jako naprostý idiot, jak jsem tam tak ležela.

Opatrně jsem se zvedla abych se podívala, kdo to tam vlastně se mnou v té posteli spal.

Byla to tmavě šedá pegaska, s černou hřívou a znaménkem ve tvaru křídla.

Poznala jsem jí, byla to Spark.

Sousedka z vedlejšího domu, už dlouho jsem se s ní bavila a celkem mi připomínala mě samotnou.

Měli jsme toho spoustu společného, nenáviděli jsme ty samé hřebce, měly jsme rády ty samé věci a dokonce se narodila jenom den a hodinu po mě.

Byly jsme prostě kamarádky na život a na smrt.

Takové kamarádství jen tak nevznikne, to všichni víme.

rozhlédla jsem se, kromě mě a Spark, tam na druhé straně místnosti spal ještě jeden hřebec, kterého jsem nepoznala.

Odešla jsem do koupelny s pocitem, že jsem zase zažila jednu úžasnou noc.....

V zrcadle jsem viděla modré pštrosí hnízdo na zelené hlavě.....Jestli se tomu dalo říkat hlava.

Moje srst byla tak zježená, že jsem jí kartáčem dostávala v koupelně snad hodinu do normálu, k tomu jsem další hodinu myla a česala hřívu....

Když jsem vyšla u koupelny a podívala se do obýváku....málem jsem omdlela.

takový binec, byl snad jenom po Pinkiiny párty nového příchozího!

Nedalo se na to koukat, tak jsem začala hledat Fire Heart ale nemohla jsem jí najít, dokud jsem se nepodívala do jedné ze skříní.

Opřená o stěnu tam spala s lahví toho nejlepšího moštu, samozřejmě prázdnou.

Raději jsem zavřela dveře a představila si, že tam je nějaká přišera...Ze všech sil jsem do té skříně kopla.

Ozvala se rána, potom křik a hned po tom ze skříně vyšla Fire s flaškou zamotanou v hřívě.

Byl to tak legrační pohled, že jsem se nedokázala ovládnout a přímo na místě jsem vyprskla smíchy.

Válela jsem se po zemi a řvala smíchy, až jsem si myslela že se snad udusím, jak jsem smíchy nemohla dýchat.

Fire Heart tomu dodala svou když na mě nechápavě zírala, jako by tam stál duch nebo co.

Nakonec jsme jí pomohla se umýt a vyčesala jsem jí z vlasů tu flašku, která tam očividně byla jakýmsi způsobem přilepená.

Po koupeli jsem začala probouzet poníky po domě, skoro všichni si z minulé noci nepamatovali ani ťuk.

Jediná Spark byla schopná poskládat aspoň to, jak to všechno začalo.

Po úklidu domu jsme se chtěli s Fire pořádně najíst....to by ale nesměla být lednička, spíš a sklep být prázdná.

Nejedla jsem celou noc a pití už jsem měla tak akorát.

Vzala jsem peníze a utíkala na náměstí že koupím jídlo.

Jediný stánek, který měl otevřeno a nebyl vyprodaný, byl stánek s jablky.

Applejack tam nestála, místo ní tam byla Applebloom a usmívala se od ucha k uchu.

Raději jsem si pospíšila, protože můj žaludek začal vydávat nehezké zvuky.

„Ahoj Applebloom!“ vykřikla jsem přes celé náměstí, lekla se a rychle hledala zdroj křiku, když mě zahlédla, nadšeně mi zamávala „Ahoj Glow!“ křikla nazpět.

Rychle jsem přeběhla rušné náměstí a zabrzdila prudce, těsně před jejím stánkem „Koukám že máš ještě pár jablek, můžu si je koupit?“ zeptala jsem se „Proč se mě ptáš na něco, co obvykle děláš každý den?“ zasmála se a nasypala mi zbytek jablek do připraveného pytle, který jsem si potom zavěsila na bok „No jo, mám dneska trochu smotanej den do sebe, tak se zatím měj!“ rychle jsem jí zamávala na rozloučenou a spěchala domů *To bychom měli jídlo, teď už jenom zajít za Moonem a zeptat se ho co se včera stalo.* pomyslela jsem si a zařadila do běhu pořádnou rychlost.

Doma jsem už jenom vysypala jablka, nakrájela je a dala na talíř, ten jsem donesla na stůl „Tak Fire, ber si co můžeš!“ po pár minutách byl talíř plný jablek prázdný, ani drobeček nezbyl. Byl to jeden z těch povedených dnů..tedy dokud jsem doopravdy nezašla za Moonem, ten jediný se totiž včera tolik neopil.

Ze Sparkiných vzpomínek jsem zjistila, že odešel našťvaný a smutný zároveň.

Tehdy jsem za ním neměla chodit, nebyla bych potom tak smutná, ale co se stalo, stalo se. Našla jsem ho na jeho oblíbeném místě, uprostřed mostu přes malou řeku, díval se tam do vody a nejspíš o něčem přemýšlel, už z dálky jsem na něj chtěla zavolat ale přesně ve chvíli kdy otevřela ústa, se tam objevila jistá bílá klisna z nemocnice, která se o mě starala, když sem byla v nemocnici.

Jmenovala se Red Heart a pracovala v nemocnici jako sestřička.

Rychle jsem se schovala za roh aby mě ti dva neviděli a nenápadně je sledovala, neměla jsem to dělat.

Zjistila jsem že ti dva spolu nejspíš chodí, náhle jsem si vzpomněla co měla znamenat ta vzpomínka na jeho tvář a slova „Věděla jsi to ale pořád jsi za mnou chodila!“ v slzách jsem utekla pryč.

Ten den jsem se zamkla v pokoji a nevyšla, ani když mě Fire přemlouvala jídlem, zatáhla jsem rolety a užírala se ve smutku dál až do noci.

Když jsem se konečně zvedla a odvážíla se v místnosti aspoň vyvětrat, byla už noc.

Chvilku jsem si užívala studeného vánku, který se mi otíral o tvář a výhledu na střechy budov od nichž se odráželo stříbřité měsíční světlo, jen v některých domech se ještě teď svítilo a byly to převážně dětské pokoje jejichž malý obyvatelé se báli tmy.

Klid a ticho byl tak příjemné, že jsem na moment zapomněla na vlastní smutek a zaposlouchala se do klidu noci.

Přesně v tu chvíli jsem si uvědomila že něco slyším, jakoby pláč.

Ten jediný zvuk narušoval ticho, které v tu chvíli ve vesnici panovalo.

Rozhlédla jsem se, ale nikoho jsem neviděla, až potom mě napadlo podívat se pod okno.

Tam, opřená o stěnu, seděla tmavě modrá pegaska.

Chvilku jsem se na ní se zaujetím dívala, než jsem slétla dolů a potichoučku přistála vedle ní.

Dívala jsem se, jak se užírá tím samým smutkem, jaký jsem se před chvilkou užírala já.

Napadlo mě se zeptat co jí je, ale potom mě osvětlil lepší nápad.

Sedla jsem si vedle ní a zadívala se na měsíc, všimla si že tam někdo je a rychle se rozhlédla, když mě zahlédla, lekla se a odskočila kousek dál „Neubližuj mi prosím!“ vykřikla a zakryla si kopýtky hlavu.

Nečekala jsem to a taky se lekla „Kdo ti tady chce ublížit?!“ zeptala jsem se vyděšeně, že tu

snad někdo další s námi je „Ty!“ zašeptala a ještě více se schoulila „Já ti nechci ublížit.“ usmála jsem se na ní

Nejspíš mi nevěřila ale i tak se trochu uklidnila „Myslíš to vážně?“ zeptala se a sedla si. Myslela jsem si že je z města, ale nikdy jsem jí tam neviděla, a navíc nevypadala jako měšťanka.

Dala jsme si tehdy záležet, aby mi věřila „Nevím co sis prožila, nebo co se ti stalo, ale věř mi, já ti ublížit nechci.“ s těmito slovy jsem k ní natáhla kopýtko, abych jí pomohla ze země. chvíli na mě upřeně hleděla, potom se však chytla a nechala si pomoci „Jsi divná.“ řekla bez okolků a znovu se na mě upřeně zadívala „Zatím jsem nenarazila na poníka, který by mi jen tak, nabídl pomoc.“ usmála jsem se „Já zase nenarazila na poníka, který by se tak bál ostatních.“ chvíli na mě zírala, potom si zase sedla a opřela se o zeď „tahle noc je nádherná, jen je smůla že je taky smutná.“ úsměv se jí z tváře vytratil, mě vlastně také „Máš pravdu, krásná a smutná noc...“ sedla jsem si vedle ní a také začala pozorovat oblohu, všimla jsem si že měsíc je celý „Zítra je úplněk.“ poznamenala jsem „Mmm, máš pravdu, vůbec jsem si to neuvědomila.“ znovu se usmála.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se a obrátila na mě zrak „Glowing Heart, co tvoje jméno?“ „Nightwind, bydlím dál od města, někde v lese.“

„Proč nebydlíš ve městě, les bývá v noci dost děsivý.“ moje poznámka jí překvapila, nejspíš nečekala že se budu ptát na důvod, možná si myslela že na ten důvod sama přijídu.

Jenže já jsem byla zvědavá a nechápala jsem, jak by někdo mohl dát přednost lesu před pohodlím města.

Zvedla se a přešla přede mě „Dívej se mi do očí.“ řekla.

Netušila jsem kam tím směřuje, radši jsem jí ale poslechla.

Odhrnula si ofinu na stranu a ukázala tak druhou půlku obličeje, bílou půlku obličeje.

Přes oko se jí táhla dlouhá jizva a oko bylo bílé, slepé „To je důvod, proč se straním ostatních, udělal mi to můj vlastní otec, který mě věznil ve sklepě a týral, dokud si pro mě nepřišel mámin druhý přítel.“ byla jsem tak ohromená, čím všim si ta klisna prošla, že jsem oku nevěnovala pozornost „To...to jsem netušila, omlouvám se ti.“ nevěděla jsem za co se omlouvám, asi za to že jsem se vůbec zeptala a donutila ji tak, si na to vzpomenout „To je v pořádku, nemohla jsi to vědět.“ jenže já jsem se donutila vstát „Ne, na tohle není omluvy, donutila jsem tě svojí zvědavostí si vzpomenout na něco, na co jsi si původně vzpomenout nechtěla.“ znovu jsem se omluvila „Ale, hádám že to není důvod toho, proč jsi sem přišla a brečela.“ přišla jsem si, že zním útočně, jenže co s tím teď nadělám „Je to na dlouhé vyprávění a tady venku začíná být pořádná zima...“ začala, ale já jí přerušila „Můžeš jít ke mě, je tam teplo a místa je tam taky dost, klidně tam můžeš i přespát.“ nabídla jsem jí to, protože by teď těžko někde sháněla místo na spaní, vypadalo to že se nechystá vracet se domů, možná právě tam totiž byl důvod jejího smutku.

Chvilku na mne zírala jako na blázna, nevěřila, že na ní je někdo tak milý.

Nakonec jsem jí, ale přesvědčila a společně jsme vyletěli zpět do mého pokoje, pořád tam byla tma a dusno.

Rozsvítila jsem světlo a nabídla jí ať si sedne na postel „Nechtěla jsem se tě tam dole ptát, nebylo to ode mě hezké,“ přiznala jsem se „ale nabídka přespání platí a byla upřímná.“ dodala jsem když sklopila uši „Děkuju, nevím jak bych ti poděkovala.“

„To není třeba, nemusíš mi to oplácet.“ mávla jsem nad tím kopýtkem a nechala to plavat. Raději jsem si sedla na židli naproti ní „Proč jsi brečela?“ zeptala jsem se jak nejopatrněji jsem mohla „Nepovažuj mě za blázna až to uslyšíš ano?“ přikývla jsem, ať už by řekla cokoliv, věřila bych jí „Když jsem žila v lese, byla jsem sama, neměla jsem nikoho na koho bych se mohla obrátit. Až jsem jednoho dne našla v lese malého netopýra, nebyl to jen tak ledajaký netopýr, to jsem viděla už na první pohled. Viděla jsem v něm víc než byl, pokaždé když jsem tamtudy šla, tak tam byl. Viděl mě a sledoval mě až domů. Jednou, když jsem šla zrovna pro lesní plody na kterých jsem byla při bydlení v lese závislá, se mnou byl celou cestu, letěl mi u hlavy, občas si mi sedl na košík a jen tam tak seděl.“ její vyprávění mě zaujalo, takže jsem ani nedutala ale znělo to spíš jako pohádka než cokoliv jiného „Zjistila jsem že s ním dokážu mluvit, dokonce jsem někdy slyšela hlas, který jakoby mi odpovídal, jenže ten hlas se vždycky ztratil.“ I když to znělo jako dětská pohádka, nebo myšlenky pološílence, bylo na ní vidět že tomu věří, tak jsem tomu začala věřit i já „tři roky potom co jsem ho potkala, jsem nám uspořádala takovou malou oslavu...jenže k ní nedošlo.“ zarazila se, položila jsem svoje kopýtko na její doufajíc v to že jí tím podpořím.

Zabralo to, zhluboka se nadechla a pokračovala ve vyprávění „Uprostřed letu omdlel a padal k zemi, pád by nepřežil, byla by to pro něj jistá smrt, ale já jsem se za ním rozletěla střemhlav dolů a těsně nad zemí ho chytla a objala křídly aby se mu nic nestalo...jenže na sebe jsem nemyslela...“ zatvářila se, jakoby vzpomínala na ohromnou bolest, dokonce jsem mohla její bolest cítit z ní samotné „Málem jsem zemřela, dokonce jsem si myslela že jsem mrtvá když jsem viděla jak se ten netopýr mění v poníka...Pamatuju si zářivé světlo a potom jeho tvář, když jsem jí prvně viděla...“ začala zase brečet „Už jsem cítila jak moje duše opouští moje tělo, když náhle přišlo to zářivé zlaté světlo, prostoupilo mým tělem a udrželo v něm duši, zranění byla náhle pryč...cítila jsem jen neskonale radost a štěstí.“ poslední dvě slova zašeptala a usmála se „Děkuju ti, něco jsem si teď díky tobě uvědomila!“ vyjekla jsem a nadšením trochu popolétla „C-co?“ zakoktala, tak jsem jí okamžitě vše vysvětlila „Já nejsem ledajaký poník,“ zvedla jsem svoje kopýtko jako důkaz „Jsem poník s magií života, vlastně něco jako samostatný element, který není závislý na ostatních a myslím, že to světlo, které jsi viděla, bylo ode mě.“ tušila jsem v jejích emocích, že tomu ani trochu nevěří „Jestli mi nevěříš, něco ti ukážu.“ řekla jsem a s vážnější tváří zvedla jedno kopýtko, dívala se pozorně.

Zkusila jsem věc, kterou jsem ještě nedělala, a to léčit bez zranění.

Její oko bylo sice slepé, ale podle toho co jsem věděla, by mělo jít napravit, tak jsem se na ní zaměřila a magií hledala vadu.

Než jsem ji našla, dalo mi to zabrat, dokonce jsem soustředěním zavřela oči, ale po chvilce se dostavil chtěný účinek.

Rozzářilo se jemné světlo a NightWind vyjekla, když začala znovu vidět na druhé oko „Jak jsi to udělala?!“ vykřikla a podívala se mi do očí „Říkala jsem, že jsem magie života, jen jsem nedokázala odstranit jizvu, ale vidíš.“ mrkla jsem na ní.

Celou noc jsem jí vyprávěla, jak jí ta vlna zachránila život, dokonce jsem zkoušely si navzájem číst myšlenky, samozřejmě, že jsem vše odhadla, zatímco ona moc ne „To není dér, ty toho umíš hodně!“ řekla se smíchem „Jo, jo.“ začala jsem se také smát.

Šly jsme spát až hodně pozdě, takže jsem ráno nebyla vůbec vyspalá, ale řekla jsem si, že to dospím druhou noc. Netušila jsem, že tu noc se stane něco, co mi ve spánku zabrání. Celý den byl v pořádku, Nightwind šla domů s tím, že už ví jak její problémy vyřešit a já musela probudit Fire, aby šla tentokrát na nákupy ona, protože včera jsem šla já a ona překvapivě opravdu šla.

Vrátila se však jen s malým nákupem, vymlouvala to tím, že neměla dost peněz na víc, stejně jsem tušila, že si něco pro sebe schovala, koneckonců to dělala pořád.

Já jsem zatím stihla uklidit a ze zbytku jablek udělat snídani.

Musím zajít za Scoot, přece sem u ní dlouho nebyla pomyslela jsem si a skutečně vyrazila.

Bydlela od toho návratu u Rainbow, protože se přiznala, že měla Scoot jako sestru pořád a navždy bude mít.

Vyletěla jsem od domu a cestou zdravila poníky, než jsem vyletěla výš, mezi mraky.

Vítr mi příjemně ovíval obličej, tak jsem na chvíli zavřela oči a užívala si ten pocit, dlouho jsem se takto neprolétla, protože doma bylo moc práce a Fire byla vždy líná někam dojít, jen aby se nemusela hnout.

Když jsem otevřela oči, už byl Rainbowin mračný dům na dohled, proto jsem zpomalila a pomalu přistála na mracích, přešla k bílým dveřím a zaklepala na ně kopýtkem.

Ke dveřím přišla Scoot, aby otevřela, a když mě zahlédla, usmála se a vřele mě objala „Ahoj Glow, dlouho jsi tu nebyla!” vykřikla, to už za rohem vykukovala duhová hřívá a mávala mi „Vítej Glow!” křikla a taky přišla ke dveřím „Je hezký tě tu zase jednou vidět, fakt dlouho si tu nebyla, tak jsme si se Scoot myslely, že si na nás zapomněla.” na to jsem se zasmála „Přece bych nezapomněla na svoje přátele, ne?”

Rainbow mě pozvala dovnitř a se Scoot mi nabídly pití, neměla jsem však žízeň, tak jsem odmítla a místo toho se se Scoot a Rainbow pustila do řeči o nových novinkách z domova.

Po chvíli samozřejmě přišla řeč na úchvatn Wonderbolts a jejich nové choreografie, překvapilo mě, kolik toho o nich Rainbow ví „Odkud vlastně toho tolik víš?” zeptala jsem se „Vždyť se přece přátelím se Spitfire ne?” nadhodila a pohodila hřívou, jakoby to nic zvláštního nebylo. Vykulila jsem oči „To jako vážně?!” vyjekla jsem „Ty to nevíš?” zeptala se Scoot „Vždyť jí dokonce chtěli u Wonderbolts mezi těma rokama, co jsme tu nebyly, nabrat, ale ona tu zůstala, že na nás počká.” vysvětlila Scoot.

Překvapilo mě, kolik se toho za ty dva roky odehrálo a o kolik jsme toho přišly.

Když jsem od nich odcházela, už se smrákalo, slunce vydávalo už jen slabé světlo, byla jsem ráda, že aspoň uvidím na cestu.

Zamávala jsem jim a ještě ve vzduchu udělala přemet, abych rozcvičila ztuhlá křídla.

Jakmile jsem dorazila domů, už tam na mě čekala Fire s talířem večeře „Moc ti toho nezbylo.” řekla s ďábelským úsměvem na tváři.

Tušila jsem, že toho hodně ujedla.

Byla to poslední vtipná vzpomínka na domov.

Fire Heart, která mi vždy byla dobrou sestrou, BlueMoon, který mě nakonec opustil, Scootaloo, která se mi stala dobrou přítelkyní, AppleBloom, která mi dávala jablka u stánku zadarmo,

SweetieBell, která se s Rarity starala o obchod a pokaždé, když jsem přišla, tak mi obě vyšli vstříc a nakonec všichni z Ponyvillu, kteří se mi staly dobrými přáteli a nepostradatelnou rodinou.

To vše se ztratilo v plamenech tu noc, kdy přišly.

Seděla jsem zrovna s Fire u stolu, když jsem se podívala do okna a všimla si podivného, oranžového světla, které se mihotalo za oknem.

Rychle jsem vstala a šla se podívat, co se to venku děje.

Jakmile jsem se podívala z okna, pohltil mě neskonale smutek, strach a vztek.

Celý Ponyvill hořel.

Viděla jsem nějaké poníky, jak se mrtví válejí na zemi a teče jim z ran krev, z jednoho z nich dokonce ještě trčel šíp.

Slzy smočily srst na mé tváři a křik se rozezněl celým domem, to už Fire stála vedle mě.

Zírala na to všechno bez výrazu, nedokázala jsem vycítit její emoce, prostě tam nebyly.

V ten den se Fire stala poníkem, kterého jsem neznala.

Změnila se a nedovolila mi proniknout přes tu zeď, kterou si vytvořila.

Zahlédla jsem mihnout se nějakého poníka, a ucítila kouř. Někdo už stačil zapálit i náš domov.

Vzala jsem Fire za kopýtko a utíkala s ní po schodech dolů, tam už vše hořelo, horký plamen nám spaloval srst, ale to bylo jedno, pokud se odsud dostaneme živý.

Fire mi vytrhla své kopýtko a zrychlila, probořila dveře a zastavila se těsně za nimi.

Když jsem k ní doběhla, zahlédla jsem tři poníky, jak se k nám blíží se zbraněmi namířenými na nás.

Vedle jednoho mrtvého těla se válelo kopí.

Vzala jsem ho, násadu zachytila za křídlo a zkusila ho tak držet, překvapivě to fungovalo celkem dobře, měla jsem volnost manipulace s ním.

První z poníků se mi snažil zabodnout přímo, nahnula jsem křídlo, až mi v něm bolestně křuplo a kopím orazila meč, potom jsem vyskočila a kopla ho předními nohama, tak silně, až odletěl pár metrů dozadu, tam zůstal ležet.

Druhý se rozeběhl hned po něm, byl to jednorožec a držel meč levitací ve vzduchu. Rychle jsem se zakousla do násady, vyletěla kousek do vzduchu a zastrčila ho zpátky za křídlo, překvapivě mě napadlo něco neuvěřitelného.

Zapojila jsem trochu své magie a co nejrychleji se rozletěla za ním, při čemž jsem kolem sebe vyvolala štít.

Narazila jsem do něj v plné rychlosti a kopí mu projelo tělem. Cítila jsem, jak z něj odchází život.

Fire Heart ze mě celou dobu nespustila oči, dívala se na mě, jak odrážím útoky třetího útočníka a s šokovaným výrazem začala křičet.

Neotočila jsem se, dokud jsem třetího neodkopla silou asi tři metry zpět.

Rychle jsem se otočila za ní, odhodila kopí, vzala ji za kopýtko a po třech uháněla pryč z Ponyvillu.

Cestou jsem viděla mrtvá těla mých známých a oheň, jímž hořela většina domů, se mi vpaloval přímo do srdce, začala jsem plakat.

Fire Heart za mnou křičela, že za námi někdo běží, nevníkala jsem to a vzlétla, nebrala jsem ohledy na to, že pod sebou Fire vlastně táhnu a letěla pryč.

Mířila jsem na Canterlot, kde jsou princezny a kde máme záruku bezpečí.